

R O M Â N I A
TRIBUNALUL SUCEAVA
SECȚIA PENALĂ
SENTINȚA PENALĂ NR. 1
Ședința publică din data de 04.01.2023
Președinte : Pînzariu Cristian
Grefier: Darie Cristina Violeta

*Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava, reprezentat de
procuror Zaharia Adrian*

La ordine, pronunțarea asupra **cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate, întemeiată în drept pe disp. art. 466 Cod procedură penală**, formulată de **petentul condamnat Țigănescu Dorel**, în prezent deținut în Penitenciarul Gherla.

Prezența părților și mersul dezbaterilor asupra cauzei de față au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 22.12.2022 redactată separat și care face parte integrantă din prezenta sentință când instanța, potrivit art. 391 al. 1 și 3 Cod procedură penală, din lipsă de timp pentru deliberare, a stabilit pronunțarea pentru 23.12.2022, 28.12.2022 și pentru astăzi, 04.01.2023 când,

După deliberare,

TRIBUNALUL,

Asupra cauzei de față, analizând actele și lucrările dosarului constată :

Prin cererea adresată acestei instanțe și înregistrată pe rol la data de 28.11.2022 sub nr. 3738/86/2022, **petentul condamnat Țigănescu Dorel, prin apărător ales**, a solicitat redeschiderea procesului penal, obiect al dosarului nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, soluționat prin sentința penală nr. 205 din data de 07.07.2003 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosarul nr. 8090/2002, în temeiul art. 466 lit. alin. (3) NCPP, anularea tuturor formelor de executare emise în baza hotărârilor nelegale față de contestatorul inculpat și dispunerea rejudecării cauzei;

Redeschiderea procesului penal în temeiul art. 6 din Convenția E.D.O. și cu trimitere la art. 7,8, 13, 14 și art. 2 din protocolul 7 din Convenția E.D.O., anularea tuturor formelor de executare emise în baza hotărârilor nelegale față de contestatorul inculpat și dispunerea rejudecării cauzei;

Suspendarea executării sentinței penale nr. 205 din data de 07.07.2003, pronunțată de Tribunalul Suceava și punerea în libertate de îndată a petentului-condamnat în temeiul art. 469 alin (2) NCPP prin raportare la Art. 6 din Convenția E.D.O. și cu trimitere la art. 7,8, 13, 14 și art. 2 din protocolul 7 din Convenția E.D.O.;

În fapt, inculpatul Tiganescu Dorel a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă la omor calificat, prevăzută de art.20 raportat la art. 174, 175 lit.i din Codul penal din 1969, la pedeapsa de 7 ani și 6 luni închisoare prin Sentința Penală nr. 205 pronunțată la data de 07.07.2003, de către Tribunalul Suceava, în dosarul nr. 8090/2002.

Împotriva acestei sentințe, inculpatul a declarat apel la momentul la care a luat la cunoștința despre existența acesteia, respectiv momentul comunicării în Marea Britanie.

Astfel, apelul a fost declarat la data de 29. I I .2019, instanța de apel respingând calea de atac ca tardiv introdusă.

La data de 25. 10.2022 petentul-condamnat a fost extrădat în România, în prezent aflându-se în starea de executare a pedepsei în cadrul Penitenciarului Rahova.

1. Redeschiderea procesului penal

Conform Art. 466. NCPP ce reglementează „ Redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate

(1) Persoana condamnată definitiv care a fost judecată în lipsă poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de o lună din ziua în care a luat cunoștință, prin orice notificare oficială, că s-a desfășurat un proces penal împotriva sa.

(2) Este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv, deși a avut cunoștință de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei și nu a putut încunoștința instanța. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care și-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceștia s-au prezentat oricând în cursul procesului, și nici persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinței de condamnare, nu a declarat apel, a renunțat la declararea lui ori și-a retras apelul.

(3) Pentru persoana condamnată definitiv judecată în lipsă față de care un stat străin a dispus extrădarea sau predarea în baza mandatului european de arestare, termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data la care, după aducerea în țară, i-a fost comunicată hotărârea de condamnare..”

Prin calea de atac a redeschiderii procesului penal se urmărește rejudecarea cauzei în vederea asigurării dreptului la un proces echitabil în componenta referitoare la dreptul persoanei de a fi prezentă efectiv în cadrul procesului penal în scopul exercitării dreptului la apărare.

De asemenea se urmărește respectarea principiilor specifice fazei de judecată contradictorialitate, oralitatea nemijlocirea oralitatea și egalitatea armelor.

Articolul 6 din Convenția Europeană garantează dreptul persoanei de a fi prezentă efectiv în cadrul procesului penal ce include nu numai dreptul de a fi prezentă, ci și dreptul de a fi ascultată și de a urmări desfășurarea procedurii; acest drept rezultă în mod implicit și dreptul la un proces adversarial și poate fi dedus din garanțiile cuprinse în articolul 6 paragraful 3 literele c), d) și e) care altfel ar fi fost dificil de exercitat în absența sa [cauzele Ziliberberg contra Italiei paragraf 40, Colozza contra Italiei (paragraful 27), Sejdivic contra Italiei (paragraful 29).].

Prezentarea la proces a unui acuzat are o importanță deosebită atât din punctul de vedere al dreptului acestuia de a fi audiat cât și al necesității de a verifica exactitatea afirmațiilor sale și de a le confrunța cu declarațiile persoanei vătămate cât și cu cele ale martorilor.

În situația în care acuzatul nu a fost citat personal pentru a se prezenta la proces, instanța de judecată trebuie să manifeste o deosebită diligență în legătură cu aprecierea renunțării acestuia de a fi prezent la proceduri. În acest sens prin Recomandarea 75(1 1) , din 21.03.1975, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei arătase că „nimeni nu ar trebui să fie judecat dacă în prealabil nu a fost citat în timp util, astfel încât să poată fi prezent și să-și pregătească apărarea, cu excepția situației în care rezultă că se sustrage de la judecata, citarea trebuind să precizeze care sunt consecințele unei eventuale absențe a acuzatului de la judecată: dacă instanța constată că acuzatul care a lipsit la judecată a fost legal citat, poate dispune aducerea sa cu mandat, dacă apreciază că prezența personală a acestuia este indispensabilă sau dacă are motive să creadă că acuzatul a fost împiedicat să se prezinte la proces; acuzatul nu trebuie să fie judecat în lipsă, dacă este posibil sau oportun transferul procedurilor cu privire la acesta într-un alt stat sau formularea unei cereri de extrădare. ”

Prin aceeași Recomandare s-a arătat ca „hotărârea pronunțată în lipsa acuzatului trebuie să fie comunicată acestuia potrivit regulilor privind citarea, termenul de apel trebuind să curgă numai din momentul de la care persoana condamnată a luat cunoștință în mod efectiv de hotărârea comunicată, cu excepția situației în care acesta s-a sustras de la judecată. În acest mod este asigurată posibilitatea persoanei judecate în lipsă de a ataca hotărârea prin toate căile de atac care i-ar fi fost deschise în cazul în care ar fi fost prezentă la judecată.”

În același sens, s-a subliniat că ”persoana judecată în lipsă care nu a fost legal citată trebuie să aibă deschis o cale de atac prin care să solicite anularea hotărârii precum că persoana judecată în lipsă, dar care a fost legal citată, are dreptul de a fi rejudecată, dacă dovedește că absența sa și faptul că nu au putut să informeze instanța despre aceasta au fost determinate de motive independente de voința sa.”

Curtea de la Strasbourg a considerat că și în condițiile în care reclamantul ar fi avut posibilitatea de a afla de desfășurarea procesului declanșat împotriva sa prin intermediul presei locale, nu sunt satisfăcute exigențele art.6, în condițiile în care informarea unei persoane cu privire la acuzațiile aduse împotriva sa este un act juridic de o importanță deosebită, ce trebuie realizat în conformitate cu garanțiile procedurale prevăzute de lege pentru asigurarea caracterului efectiv al drepturilor acuzatului. În acest sens, s-a stabilit că, cunoașterea vagă sau informal a acuzațiilor nu este suficientă. Numai în ipoteza în care acuzatul declara expres în public sau în scris că nu intenționează să dea curs citațiilor și să se prezinte în fața instanței de care a aflat din alte surse decât cele oficiale sau în cazul în care acesta a reușit să scape dintr-o încercare de arestare preventivă.

În cauza Stoichkov contra Bulgariei, Curtea Europeană a arătat că privarea de libertate a reclamantului (ulterioara momentul respingerii cererii de rejudicare) este contrară art.5 paragraful I lit. a), întrucât imposibilitatea reclamantului de a obține redeschiderea procesului penal în care a fost condamnat în lipsă, deși nu există nicio dovadă că ar fi renunțat la dreptul de a participa la judecată, face ca privarea de libertate să fie considerată contrară exigențelor convenționale întrucât se întemeiază pe o hotărâre de condamnare ce este rezultatul unor proceduri considerate ca flagrantă denegare de dreptate.

Renunțarea la dreptul de a participa la judecată trebuie stabilită neechivoc și este necesar ca aceasta să fie însoțită de minimul de garanții proporționale cu importanța ei. Astfel, înainte de a se constata că acuzatul a renunțat implicit la un drept important garantat de art. 6 din Convenția Europeană, este nevoie să rezulte că acesta putea în mod rezonabil să prevadă consecințele în comportamentul său.

Sarcina probei cu privire la renunțarea la dreptul de a participa la judecată nu incumbă acuzatului, care nu trebuie să dovedească că nu a încercat să se sustragă procedurilor sau că absența sa a fost determinată de cauze de forță majoră (Colozza contra Italiei).

În aceeași cauză, Curtea Europeană a apreciat că prezumția de sustragere de la proceduri nu era suficient întemeiată, reclamantul neavând nici o bănuială cu privire la deschiderea procedurilor împotriva sa, în condițiile în care încercările de identificare a sa au fost inadecvate, limitându-se la verificarea prezenței sale la 2 adrese unde se știa că acesta nu mai locuiește de mult timp.

În cauza Sejdovic contra Italiei, curtea de la Strasbourg a apreciat că absența reclamantului de la domiciliu imediat după săvârșirea infracțiunii și plecarea sa în Germania nu pot fi interpretate ca o renunțare în mod neechivoc la dreptul de a fi prezent în instanță și de a își face singur apărarea, cu atât mai mult cu cât autoritățile italiene nu au procedat la citarea acestuia potrivit dreptului intern.

Inculpatul nu se putea sustrage de la actele de urmărire penală prin faptul că a părăsit țara, acesta având pașaport și viza, statul având posibilitatea de a cunoaște exact când

si unde a plecat. Subliniem faptul ca asupra inculpatului nu fusese dispusa nicio masura preventiva sau interdicție.

De asemenea, nu se poate considera in niciun moment ca inculpatul Țiganescu putea sa prevadă consecințele plecării din tara raportate la un proces penal in care toate actele de urmărire penala au fost efectuate într-o singura zi, de duminica (asta daca ar fi sa credem posibilitatea efectiva a unei astfel de desfășurări).

Prin decizia pronunțată in cauza Pawel Dworzecki(cauza nr. C-108/16 PPU), CJUE a apreciat ca numai predarea efectiva a citației către persoana interesată îndeplinește condițiile prevăzute de art.6 paragraful 1 din Convenție. Astfel, in prezenta cauza citațiile au fost pretins înmânate mamei inculpatului, neștiutoare de carte, care a văzut ca plicurile nu pot fi deschise decât de către persoana căreia i se adresează, astfel încât acestea nu au fost deschise.

In aceeași decizie CJUE a mai subliniat ca „ Persoana acuzată poate să renunțe la acesta (dreptul de a fi prezenta la proces), de bună voie, în mod expres sau tacit, cu condiția ca renunțarea să fie stabilită fără echivoc, să fie insolite de un minim de garanții corespunzătoare gravității infracțiunii pentru care persoana acuzată este judecată și să nu intre in conflict cu nici un interes public important. In special, încălcarea dreptului la un proces echitabil nu este stabilită chiar dacă persoana acuzată nu s-ar l prezentat în persoană la proces, din moment ce aceasta a fost informat cu privire la data și locul procesului sau a fost apărută de un avocat pe care l-a mandatat în acest scop. Dreptul la un proces echitabil al unei persoane citate să se prezinte în fala unei instanțe penale impune, așadar, ca aceasta să fi fost informată astfel încât să i se permită să își organizeze apărarea într-un mod eficient. (..) Împrejurarea ca o citație a fost predată unei terțe persoane care se angajează să preda respectiva citație persoanei în cauzei, indiferent de faptul că această persoană face parte sau nu face parte din gospodăria persoanei în cauză, nu poate, în sine, sa îndeplinească aceste cerințe. Astfel, un asemenea mod de citare nu permite să se stabilească fără echivoc nici faptul că persoana în cauză a primit efectiv informațiile privind data și locul procesului său, nici eventual, momentul precis al acestei primiri..

De asemenea, informarea persoanei suspectate sau acuzate cu privire la consecințele neprezentării ar trebui înțeleasă în special în sensul că aceasta a fost informată că ar putea fi pronunțată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces.

Este unanim acceptat in jurisprudența instanțelor comunitare sau naționale faptul ca, citarea prin afișare nu reprezintă un mod valid sau acceptabil, soluție logica de vreme ce nici înmânarea citației către o ruda nu este considerata viabila pentru a nu se retine încălcarea art. 6 din Convenție.

In fine, este exclusa orice modalitate factică prin care inculpatul ar fi putut lua la cunoștință de proces sau stabilirea pe calea unui raționament deductiv a faptului că acesta avea cunoștință de proces.

În mod întemeiat s-a reținut in doctrina că există o încălcare a dispozițiilor art.6 din Convenția Europeană în ipoteza în care se dispune respingerea ca inadmisibilă a unei cereri de redeschidere în cazul în care persoana condamnată nu a știut de existența procesului penal pentru că hotărârea a fost comunicată legal la o adresă la care aceasta nu mai locuia de mult timp și prin afișare (în cauză fiind vorba de o ficțiune a legii menită să asigure posibilitatea desfășurării procesului penal), iar persoana respectivă nu a efectuat demersurile necesare schimbării domiciliului. Aceasta ficțiune juridica nu poate constitui un impediment in formularea cererii de redeschidere a procesului penal, întrucât nu poate echivala cu o încunoștințare efectiva a inculpatului si nici nu poate stabili daca in urma citarii inculpatul a avut efectiv cunoștință despre existenta procesului penal.

Dincolo de aceste elemente, ca părți integrante ale dreptului la un proces echitabil, se mai putea evidenția faptul că lipsa inculpatului atrage imposibilitatea instanței de a

individualiza pedeapsa în funcție de persoana acestuia — aceasta fiind de altfel și opinia CEDO în cauza Cooke c. Austria.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, în mod constant, că revizuirea unei hotărâri irevocabile poate interveni numai pentru un "defect fundamental", care a devenit cunoscut numai după terminarea procesului, iar atunci când este/devine cunoscut în cursul procesului, părțile au la îndemână căile ordinare de atac (Cauza Popescu Stanca contra României).

Or, după cum se poate observa Curtea de Apel Suceava, nu numai ca a ignorat realitatea spetei dedusa judecății, dar și Convenția E.D.O., precum și Jurisprudența consolidată a Curții E.D.O., în momentul în care a respins cererea de repunere în termen și pe cale de consecință și apelul formulat ca tardiv introdus.

În acest context, se impune ca pe calea prezentei să fie dispusă rejudecarea cauzei de către prima instanță, întrucât nu a existat în niciun moment dublul grad de jurisdicție, iar instanța de control nu a analizat fondul cauzei, care așa cum am arătat pe parcursul prezentei, prezintă numeroase probleme de nelegalitate sancționate de legiuitor cu nulitatea absolută, oricare dintre acestea luate individual conducând la achitarea inculpatului. Concluzionând, asupra inculpatului Țigănescu nu a existat niciun grad de jurisdicție, neexistând o judecată asupra fondului cauzei.

1.1. Citarea inculpatului

Atât organele de urmărire penală, cât și instanțele de judecată au posibilitatea de a emite mandate de aducere pe numele inculpaților și ale martorilor. În acest sens, este relevantă declarația dată de Țigănescu Dorel în data de 17.01.1999 în care în partea superioară a paginii apare scris "data în fața noastră" și imediat mai jos este scris cuvântul Canada. Acest aspect este coroborat cu faptul că la pagina 3, primul paragraf al Hotărârii pronunțate de Tribunalul Suceava apare următorul text: "Audiat pe parcursul urmăririi penale inculpatul nu a recunoscut comiterea faptei, iar în instanța nu s-a prezentat pentru a fi audiat. sustrăgându-se de la judecată, organele de poliție comunicând că acesta a părăsit țara, din spusele familiei rezultând că se afla pe teritoriul Canadei. "

Conform art. 14, 15 și 22 din Legea nr. 704/2001 privind asistența judiciară internațională în materie penală și art. 514 din Codul de Procedură Penală de la 1968, Statul Roman avea posibilitatea (de fapt obligația prin coroborare cu celelalte articole din legislația internă și cea internațională) de a îl aduce în fața instanței de judecată sau cel puțin de a utiliza instrumentul juridic al Comisei Rogatorii, prin intermediul căreia inculpatul putea fi adus sau audiat de organele de poliție ale statului în care ar fi fost

Nu numai că Statul Roman nu a utilizat toate instrumentele legale pe care le avea la dispoziție, dar în hotărâre instanța trage concluzia că inculpatul s-a sustras de la judecată. De fapt, în afara celor două declarații pe care le-a dat în fața organelor de poliție, după eliberarea de sub puterea mandatului de arestare preventivă, inculpatului nu i-a fost adusă la cunoștință acuzația sau orice alt element care putea lăsa impresia că acesta urmează să fie trimis în judecată pentru infracțiunea de tentativă de omor.

Astfel, se poate observa că ultima declarație datează din 02.09. 1999, în timp ce rechizitoriul este emis în data de 12.09.2002, ceea ce înseamnă că în 3 ani de zile, inculpatul Țigănescu nu a avut cunoștință despre demersurile judiciare întreprinse împotriva sa, fiind rezonabil a presupune că dosarul respectiv nu îl mai privea.

O altă anomalie a anchetei penale reiese din numărul actelor de urmărire penală realizate într-o singură zi și lipsa unor astfel de acte până la emiterea rechizitoriului. Astfel, dacă organele de cercetare penală au întreprins eforturi ce sfidează realitatea (nu era posibil ca într-un sat din România anulului 1999 să fie audiate 15 persoane, întocmite 35 de documente procedurale, organizate 4 confruntări și 2 recunoașteri din grup, într-o singură zi, 17.01.1999), nu poate fi explicat de ce în încă 3 ani de zile nu s-au mai efectuat cercetări.

Fără a exista niciun element nou în dosar, la data de 14 mai 2002 s-a dispus arestarea preventivă în lipsa a lui Țigănescu Dorel, prin ordonanța nr. 288/P/2000, fiind emis și mandatul aferent. Un nou element contradictoriu constă în faptul că, fără a se efectua demersuri legale inculpatul a fost dat în urmărire generală prin dispoziția nr. 8/123388 din data de 21.03.2002, emisă de Inspectoratul General al Poliției.

Astfel este lesne de observat, că deși se cunoștea că inculpatul nu se mai afla în țară, organele de urmărire penală au dispus emiterea unui mandat de arestare preventivă, însă nu au tăcut demersurile necesare emiterii unui mandat internațional de arestare/urmărire și nici nu au făcut demersuri către statul în care aceștia aveau informații că se afla.

Concluzionând, atât organele de cercetare penală cât și Tribunalul Suceava aveau cunoștință despre faptul că inculpatul Țigănescu nu are nicio informație despre acuzația adusă și cu toate acestea, nu au întreprins vreun demers efectiv în vederea încunoștințării.

Adresa indicată cu ocazia celor două declarații este aceeași, respectiv adresa de domiciliu.

Fără a relua considerentele expuse la punctul anterior, a subliniat faptul că acesta a fost citat la aceeași adresă atât pe timpul urmăririi penale, cât și pe timpul judecății în fața Tribunalului Suceava, deși se

Se cunoștea cu suficient timp înainte ca inculpatul nu mai poate fi găsit la adresă. Mai mult, Tribunalul era obligat să țină seama de mandatul de arestare emis în lipsa și de faptul că inculpatul a fost dat în urmărire generală, la momentul la care a decis să nu mai întreprindă niciun demers suplimentar în vederea citării. Deosebit de relevant este art. 176 din Codul Penal de la 1968 care reglementează Conținutul citării, în care sunt prevăzute elementele obligatorii pe care trebuie să le conțină citația:

Citarea este individuală și trebuie să cuprindă următoarele mențiuni:

- a) denumirea organului de urmărire penală sau a instanței de judecată care emite citația, sediul său, data emiterii și numărul dosarului;
- b) numele, prenumele celui citat, calitatea în care este citat și indicarea obiectului cauzei;
- c) adresa celui citat, care trebuie să cuprindă în orașe și municipii: localitatea, județul, strada, numărul și apartamentul unde locuiește, iar în comune: județul, comuna și satul.

În citare se menționează, când este cazul, orice alte date necesare pentru stabilirea adresei celui citat;

- d) ora, ziua, luna și anul, locul de afișare, precum și invitarea celui citat să se prezinte la dala și locul indicate, cu arătarea consecințelor legale în caz de neprezentare.

S-a reluat articolul de lege în întregime întrucât este relevantă și ordinea în care legiuitorul a ales să specifice informațiile pe care trebuie să le conțină citația. Astfel, se poate observa că după litera c), se conferă organului emitent posibilitatea de a largi sfera informațiilor din citație, în vederea asigurării faptului că inculpatul va lua la cunoștință despre înfățișarea la care este chemat.

In niciuna dintre citațiile emise inculpatului Țigănescu nu au fost specificate consecințele pe care le poate produce neprezentarea sa, adică judecarea în lipsa, deși Codul de Procedură Penală de la 1968. prevedea imperativ această obligație.

Concluzionând, Tribunalul Suceava a emis toate citațiile la adresa de domiciliu în pofida faptului că avea cunoștință că inculpatul nu poate avea de acestea și nu a menționat faptul că va fi judecat în lipsa, deși exista această obligație.

Citațiile au fost primite de către mama inculpatului conform dovezilor, însă aceasta avea 8 clase și nu se poate prezuma că a acordat importanța acestora, nefiind specificată vreă consecință a neprezentării. cu atât mai puțin faptul că fiul sau va fi judecat în lipsa. Menționarea articolelor în interiorul citației nu poate conduce la prezumția că o persoană în

vârsta, cu numai 8 clase absolvite, va ştii sa caute articolele in codul penal, pentru a se alarma si a putea transmite informațiile critice fiului sau.

Multe dintre citații au fost comunicate prin afişare, însă exprimarea a fost "pe uşa clădirii", iar casa avea curte, accesul fiind posibil numai după pătrunderea în curte. A asuma pătrunderea în curte ar însemna acceptarea posibilității ca agenții procedurali să se facă vinovați de săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu. În aceste condiții, este logic să presupunem că aceștia nici nu au afișat de fapt citațiile.

Comunicarea hotărârii penale a fost realizată prin afişare, deci cetățeanul Tigănescu nu a recepționat hotărârea primei instanțe, iar apelul formulat de acesta la momentul la care a luat la cunoștință despre hotărâre a fost respins ca tardiv introdus;

Există două adrese de comunicare a hotărârii penale a instanței de fond din aceeași dată, conținând informații contradictorii. În prima se specifică faptul că a fost afișată comunicarea, iar în cea de-a doua că actul a fost înmănat numitei Tigănescu Elena. Aceste informații nu pot coexista din motive logice, citarea/comunicarea prin afişare fiind permisă numai în situația în care nu se poate realiza comunicarea prin înmânare directă persoanei căreia se adresează.

În niciun moment nu s-a făcut dovada faptului că s-a încercat comunicarea fizică a actelor procedurale. Instanța de apel avea obligația de a verifica aspectele mai sus menționate, premergător respingerii ultimei cai de atac pe care inculpatul o avea la dispoziție. În acest fel a fost încălcat dreptul acuzatului la un remediu efectiv.

Faptul că în anul 1999 inculpatul avea domiciliul la adresa de comunicare a actului, nu echivalează cu faptul că și în continuare acesta se afla la acel domiciliu, instanțele de judecată având posibilitatea emiterii unui mandat de aducere, cu atât mai mult cu cât înaintea începerii judecării acesta fusese dat în urmărire generală și i se întocmise mandat de arestare preventivă, în lipsă.

Conform art. 178 alin (2) din Codul de Procedura Penală de la 1968 "Dacă persoana citată nu vrea să primească citația, sau primind-o nu voiește sau nu poate să semneze dovada de primire, agentul lasă citația celui citat ori, în cazul refuzului de primire, o afișează pe ușa locuinței acestuia, încheind despre aceasta proces-verbal." Din interpretarea logică a articolului antemenționat, se poate deduce că modalitatea de afişare pe ușa locuinței este prevăzută de lege numai în ipoteza unui refuz de primire, nu și în cea în care persoana nu este găsită, astfel încât modalitatea citării prin afişare aleasă de către agenții procedurali, este și din acest punct de vedere nelegală.

Conform art. 180 din Codul de Procedura Penală de la 1968 "Dacă persoana citată și-a schimbat adresa, agentul afișează cităria pe ușa locuinței arătate în citărie și se informează pentru aflarea noii adrese, menționând în procesul-verbal datele obținute." După cum s-a și demonstrat, organele de poliție nu numai că nu au întocmit procedura legală de citare, dar nu au întreprins niciun demers în vederea obținerii oricăror informații în legătură cu noua adresă a inculpatului Tigănescu. În aceste condiții cetățeanul Tigănescu a continuat să fie citat la acea adresă până la finalizarea procesului penal, Statul Român considerând că astfel a îndeplinit obligațiile legale.

Conform art. 184 alin (3) din Codul de Procedura Penală de la 1968 "Dacă cel însărcinat cu executarea mandatului de aducere nu găsește persoana prevăzută în mandat la adresa indicată, face cercetări și dacă acestea au rămas fără rezultat, încheie un proces-verbal care va cuprinde mențiuni despre cercetările făcute."

În privința mandatelor de aducere, s-a menționat că rolul acestora nu este numai ca organele de poliție să se prezinte la aceeași adresă la care anterior nu fusese găsită nicio persoană, ci de a face demersuri ca persoana respectivă să fie efectiv găsită. Având în vedere faptul că România a aderat la Uniunea Europeană în anul 2007, orice cetățean ce ar fi părăsit România anterior aceluiași an, ar fi avut nevoie de viza. În aceste condiții, prima obligație a

organelor de politie era de a emite adrese la toate institutiile abilitate in privinta cetătenilor din Romania ce au făcut demersuri pentru părăsirea tarii. In continuare, având totuși informația ca cetățeanul Tiganescu se afla pe teritoriul Canadei, organele de urmărire penală și instanța de judecată aveau obligația de a depune relații in vederea realizării Comisei Rogatorii Internaționale. Nu in ultimul rând, daca inculpatul a fost dat in urmărire generală și arestat preventiv in lipsa, iar informațiile arătau ca acesta se afla pe teritoriul altui stat, era obligatoriu de emis un mandat internațional de arestare.

În drept au fost invocate disp. art. 466 și următoarele din NCPP, art. 20 din Constituția României, Convenția CEDO.

Interesele juridice ale petentului condamnat au fost susținute cu ocazia dezbaterilor de către apărătorul său ales care, reiterând oral motivele și argumentele expuse în scris, a solicitat a fi admisă cererea, cu consecința redeschiderii procesului penal.

În interesul soluționării cauzei a fost **atașat dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava** în care s-a pronunțat hotărârea penală de condamnare vizată și au fost citate celelalte părți în calitate de intimați.

* * *

Tribunalul, examinând admisibilitatea în principiu a cererii cu care a fost investit, prin prisma motivelor invocate în sprijinul acesteia, în raport de actele și lucrările dosarului și prin relaționare la disp. art. 469 Cod procedură penală, constată următoarele :

Prin sentința penală nr.205 din 07.07.2003 pronunțată de Tribunalul Suceava în dosarul nr.8090/2002, rămasă definitivă prin neapelare la data de 28.07.2003, inculpatul **ȚIGĂNESCU DOREL**

a fost **condamnat la pedeapsa de 7 (șapte) ani și 6 închisoare** pentru săvârșirea **infracțiunii de tentativă de omor calificat, prev. de art. 20 Cod penal rap. la art. 174,175 lit.i Cod penal,** și 4 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a, b Cod penal .

S-a făcut aplicarea art.71 din Codul penal din 1969.

S-a dedus din pedeapsă arestarea preventivă de la 18.01.1999 la 17.03.1999.

S-a constatat că infracțiunea prezentă este concurentă cu cele pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 6 luni închisoare prin sentința penală nr.218 din 25.02.2000 a Judecătoriei Rădăuți, rămasă definitivă prin decizia penală nr.887 din 9.10.2000 a Tribunalului Suceava și la 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.217 alin.1 din Codul penal din 1969, prin sentința penală nr.976 din 14.11.2000 a Judecătoriei Rădăuți, rămasă definitivă prin neapelare la data de 7.12.2000.

În temeiul disp. art.85 din Codul penal din 1969 a anulat suspendarea condiționată privind pedeapsa de 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr.218 din 25.02.2000 a Judecătoriei Rădăuți, definitivă prin decizia penală nr.887 din 9.10.2000 a Tribunalului Suceava.

În temeiul disp. art.1 din Legea nr.543/2002 s-au constatat grațiate pedepsele de 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr.218 din 25.02.2000 și 2 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr.976 din 14.11.2000 ale Judecătoriei Rădăuți și i-a atras atenția inculpatului asupra disp. art.7 din aceeași lege.

A fost obligat inculpatul să plătească părții civile Senegeac Sorin suma de 24.000.000 lei cu titlu de despăgubiri civile, din care 14.000.000 lei dauna materiale și 10.000.000 lei daune morale.

A fost obligat inculpatul să plătească părții civile Spitalul mun. Rădăuți suma de 5.882.395 lei cu titlu de cheltuieli de spitalizare, cu dobânda legală începând cu data rămânerii definitive a hotărârii și până la lichidarea debitului.

A fost obligat inculpatul să plătească statului suma de 2.000.000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, din care 300.000 lei reprezentând onorar avocat oficiu au fost avansați din fondurile Ministerului Justiției către Baroul Avocați Suceava.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul Țigănescu Dorel, prin apărător, la data de 28.11.2019. În esență, s-a solicitat admiterea cererii și repunerea inculpatului în termenul de apel cu consecința anulării tuturor formelor de executare a sentinței pronunțate de Tribunalul Suceava.

Prin decizia penală nr.162/17.02.2021 pronunțată de Curtea de Apel Suceava s-a respins cererea de repunere în termenul de apel formulată de inculpatul apelant Țigănescu Dorel.

În temeiul art. 421 pct.1 lit. a C.p.p, s-a respins ca tardiv apelul formulat de către inculpatul Țigănescu Dorel împotriva sentinței penale nr.205 din data de 07.07.2003 a Tribunalului Suceava.

S-a emis mandatul de executare a închisorii pedepsei nr.235/2003 la data de 31.03.2003.

IPJ Suceava, cu adresa nr.8713/26.01.2004 a comunicat : condamnatul a fost în U.G.cu dispoziția IGPR nr. S/123388/21.03.2003 .

Ulterior, IPJ Suceava a comunicat, cu adresa nr.103845/14.11.2005, faptul că condamnatul a fost dat în U.I. cu mesajul nr.68631/03.12.2003 .

Cu adresa nr.68631/16.02.2010 BNI a comunicat : condamnatul a fost arestat în Marea Britanie, în vederea predării către România. Ulterior s-a purtat corespondență cu autoritățile britanice, care au solicitat informații suplimentare cu privire la sentința de condamnare .

La data de 30.05.2007 s-a emis MEA iar ulterior, la data de 16.06.2016 s-a re-emis MEA, conform cerințelor autorităților britanice .

La data de 25.10.2022 condamnatul a fost extrădat din Marea Britanie și depus în Penitenciarul Rahova.

Penitenciarul București Rahova, cu adresa nr.151386/03.11.2022 a comunicat : condamnatul a fost arestat de INTERPOL București la data de 25.10.2022; pedeapsa începe la data de 25.10.2022 și expiră la 24.02.2030.Se scad 59 zile .

Analizând dispozițiile legale incidente în procedura redeschiderii procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate, instanța constată că de esența acestei proceduri este a se stabili dacă absența persoanei condamnate în cursul procesului penal sau într-o fază a procesului poate fi sau nu imputată organelor judiciare.

Instanța are în vedere că petentul condamnat a fost audiat în cursul urmăririi penale în calitate de învinuit la data de 18.01.1999 în prezența avocatului din oficiu în legătură cu situația de fapt relevantă, respectiv înjunghierea persoanei vătămate Senegeac Sorin în zona abdominală (aspect consemnat la fila 39 din dosarul de urmărire penală), în cuprinsul declarației fiind menționată adresa „com. Horodnic, sat Horodnic de Sus, jud. Suceava”, după ce anterior, la data de 17.01.1999 acesta a menționat în declarația pe care a scris-o și semnat-o că are același domiciliu stabil.

În cursul judecării, prima instanță a depus diligențele necesare, efectuând procedura de citare a inculpatului și emițând mandate de aducere pe numele acestuia (filele 74, 85, 101 din dosarul de fond).

În procesul-verbal încheiat și atașat la fila 83-84 din dosar rezultă că inculpatul „este dispărut de la domiciliu de mai mult timp, fiind plecat la lucru în străinătate”; totodată, se menționează că la acel moment inculpatul era dat în urmărire generală prin dispoziția IGPR S/123388/21.03.2002, întrucât se sustrage de la executarea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 1474/08.12.2000.

Din procesul-verbal de executare a mandatului de aducere atașat la fila 110 în dosarul de fond rezultă că inculpatul este plecat de la domiciliu din vara anului 2000, la lucru în Canada.

De asemenea, în cursul judecății s-au emis adrese către Direcția Generală a Penitenciarelor București (filele 40, 64) pentru a se verifica dacă inculpatul figurează încarcerat.

Astfel, instanța constată că inculpatul avea cunoștință despre desfășurarea procesului pornit împotriva sa și s-a deplasat ulterior în străinătate, fără a se mai interesa de soarta procesului. În lipsa oricăror alte date care să rezulte în urma verificărilor, organele judiciare l-au citat la adresa de domiciliu cunoscută.

Deși avocatul inculpatului invocă faptul că acesta a considerat că s-a terminat procesul în privința sa, instanța reține că, atâta timp cât nu s-a dispus vreo soluție în cauză față de el, petentul nu avea argumente plauzibile de a crede că procesul s-a încheiat. În acest context, având în vedere gravitatea faptei pentru care inculpatul era cercetat, instanța are convingerea că acesta ar fi putut anticipa eventuale consecințe juridice importante care s-ar putea produce în lipsa lui în situația în care părăsește voluntar țara și pierde contactul cu procesul în curs, având, totodată, reprezentarea faptului că organele de urmărire penală sau instanța de judecată vor continua să îl citeze la singura adresă cunoscută.

De asemenea, s-a invocat faptul că persoana condamnată nu a fost înștiințată despre consecințele legale în caz de neprezentare. Instanța are în vedere că potrivit dispozițiilor legale incidente la momentul efectuării procedurii de citare (art. 176 alin. 1 lit. d Cod procedură penală anterior) în conținutul citației trebuia să se regăsească această mențiune, însă la dosar nu se restituie citațiile emise și care au rămas în posesia destinatarilor, ci dosar dovezile cu privire la modul de înmânare a citației. Mai mult, instanța are în vedere faptul că citațiile au ajuns în posesia mamei petentului, care, așa cum acesta a precizat în cererea de redeschidere a procesului, nu a deschis plicurile respective, împrejurare în care nu mai apare ca relevantă juridic nici prezența pe citație a mențiunii privind consecințele neprezentării.

Totodată, instanța are în vedere că dispozițiile art. 70 alin. 4 Cod procedură penală 1968, care prevedeau că învinutului sau inculpatului i se aduce la cunoștință și obligația să anunțe în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a locuinței pe parcursul procesului penal au fost introduse prin Legea nr. 356/2006, astfel încât pe parcursul procesului organele judiciare nu au avut această obligație procesuală pozitivă.

S-a mai arătat în apărarea petentului că organele judiciare ar fi trebuit să facă aplicarea dispozițiilor privind cooperarea judiciară, însă în concret nu se identifică o procedură care ar fi putut fi eficientă, în condițiile în care nu putea fi determinat locul unde se afla în străinătate inculpatul.

Astfel, din ansamblul datelor analizate, instanța reține că prin acțiunile sale, persoana condamnată a determinat situația în care nu a putut fi informată despre desfășurarea procesului după momentul audierii sale și care l-a împiedicat, de asemenea, să participe în continuare la proces, fiind exclusă orice culpă din partea autorităților.

Având în vedere că persoana condamnată nu se regăsește în vreo situație prevăzută limitativ și expres de art. 466 care să conducă la admiterea cererii de redeschidere a procesului penal, analiza argumentelor subsecvente legate de legalitatea administrării probelor și efectuarea actelor în cursul urmăririi penale care excedează obiectului analizei de admisibilitate, nu se mai impune.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 469 alin. 4 rap. la art. 466 Cod procedură penală, va respinge ca inadmisibilă cererea de redeschidere a procesului penal în dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, în care s-a pronunțat sentința penală nr. 205 din data de 07.07.2003, definitivă prin neapelare la data de 28.07.2003, formulată de condamnatul ȚIGĂNESCU DOREL.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, va obliga condamnatul la plata sumei de 600 lei reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

Pentru aceste motive

În numele Legii

HOTĂRĂȘTE:

În temeiul art. 469 alin. 4 rap. la art. 466 Cod procedură penală, respinge ca inadmisibilă cererea de redeschidere a procesului penal în dosarul nr. 8090/2002 al Tribunalului Suceava, în care s-a pronunțat sentința penală nr. 205 din data de 07.07.2003, definitivă prin neapelare la data de 28.07.2003, formulată de condamnatul ȚIGĂNESCU DOREL.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, obligă condamnatul la plata sumei de 600 lei reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

Cu drept de apel în termen de 10 zile de la comunicarea copieii minuitei.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 04.01.2022.

Președinte,
Pînzariu Cristian

Grefier,
Darie Cristina Violeta

red. P.C.
tehored. DCV/2 ex.